

A múlt szellemei visszatérnek...

WENDY WEBB

ÁTÓ LÁNYAI

„...Nyomasztó és szívszaggató...
Igazi remekmű a thriller kategóriában...”
- Midwest Book Review -

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

WENDY WEBB

**A TÓ
LÁNYAI**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Bennek – fiamnak, holdamnak, csillagomnak

ELSŐ FEJEZET

IDEJE VOLT MÁR, HOGY A TÓ KIVESSE MAGÁBÓL. Így esett meg, hogy egy késő nyári reggelen a teste oly lágyan hullámzott a sekély vízben, mintha egyszerűen csak egy békés, nedves álomban lebegne. Hosszú, fehér hálóinget viselt, melynek finom anyaga dagadozott körülötte. A nyakánál masni rögzítette; olyan ruhadarabnak tűnt, amit múlt századbeli tehetős hölgyek viselhettek lefekvéskor. Kusza, vörösesbarna hajtömeg hullámzott az arca körül. Ajkán halvány mosoly játszott, és elképesztően ibolyaszínű szeme épp csak résnyire volt nyitva, mintha álomból ébredne. Egyik karját a hálóing ráncai takarták, a másik a part felé nyúlt, és keze a homokba markolt – talán a szárazföldre próbálta húzni magát.

Megjelenése annál is inkább meglepő, mivel majd egy évszázaddal ezelőtt hunyt el.

Amikor a partra sodródott azon a reggelen, az élők közül senki nem tudott róla semmit, Kate Granger kivételével, aki csöppet sem véletlenül épp abban a házban tartózkodott, amely pont arra a partszakaszra nézett, ahol a test most megpihent.

A halott nő szerettei maguk is rég meghaltak, történeteik és az ő története is, bármennyire is varázslatosak vagy hétköznapiak voltak,

melléjük lettek temetve, és a földben vagy a vízben szétmállva a táj elfeledett részévé váltak, éppen úgy, ahogy ez a nő is az volt az elmúlt száz évben.

De bizonyos történetek, főleg, melyek különösek, titkoltak, gyilkosságot és rejtélyt foglalnak magukba, néha a felszínre törnek, főleg, ha jóvá kell tenni a rossz dolgokat. Ezek a történetek tesznek arról, hogy meghallják őket, függetlenül attól, hogy néhányan elhallgattatnák őket. Minden eljön a megfelelő időben. Ennek most jött el az ideje.

Amikor a test a partra sodródott, Kate Granger épp a bögréjébe öntötte a kávé maradékát a kannából, majd egy keresztretvénynyel kényelembe helyezte magát a fotelban, ami gyerekként a kedvence volt. Nem tudta még, hogy az élete pillanatokon belül furcsa irányt vesz.

Az apja, Fred találta meg a holttestet. Fred sokkal több éve sétáltatja a kutyáját ezen a partszakaszon, mint hogy azt bárkinek is bevallaná. Mindig béke érzése töltötte el a séták alkalmával, amit a víz hangja kísér, amint a partot csapkodja. Az élet ajándéka volt ez számára, a többi mellett.

Az évek folyamán több dolgot talált ezen a partszakaszon; apró tárgyak voltak ezek, melyeket a tó kivetett magából, a szél és a hullámok pedig a szárazföldre sodortak. Ott voltak természetesen a kövek, kavicsok, melyeket a homok és a víz addig csiszolt, míg üveggé csillogtak. Kagylóhéjként díszítették a partot, ajándékok e beltengertől. Az itt élő emberek közül sokan nem ismerték volna el, mégis úgy tartották, hogy ezek az apró kavicsok valahogyan magukban hordozzák a tó szellemét. Felvették, és a zsebükben hordozták őket, vagy az autó műszerfalára, ablakpárkányra, íróasztalra tették, hogy szerencsét hozzon.

Fred nem csak kavicsokat talált a sétái alkalmával. A tó már kisfiúként is tárgyakkal ajándékozta meg, melyek gondos vizsgálatra készítették, vagy örömet szereztek neki. Egyik reggel, egy különösen heves vihar után, mely váratlanul támadt fel éjszaka, Fred egy mentőcsónakszilánkot talált. Ebből tudta, hogy a tó magával ragadott egy hajót, és megdőbbsent legénységét a mélybe süllyesztette. Egyszer egy kenu talált, a sekélyen lebegett, még mindig benne volt a piknik-csomag, két mentőmellény, és egy felbontatlan Jack Daniel's. Körbeérdeklődött, de soha nem tudta meg, kié volt a kenu, vagy, hogy a tó mit tett a tulajdonosával, annál azonban okosabb volt, hogy ne bontsa fel a Jack Daniel'st. Mégis, eddig soha ehhez foghatót nem talált. Embert soha.

Az a reggel is ugyanúgy kezdődött, mint a többi. Fred és Sadie, a német juhász, levonult a hosszú falépcsőn, mely a teraszról a part-ra vezetett.

Azonban ahelyett, hogy szokásához híven, a partvonal mellett rohangált volna, Sadie mozdulatlanra dermedt. Csüngő farokkal, leszegett fejjel meredt a tóra, és mély morgás tört elő a torkából. Mint-ha maga a tó jelentené a fenyegetést. Fred odakiáltott neki, „Sadie! Gyere, kislány!” De Sadie meg se moccan.

Fred megállt, Sadie tekintetét követte, a látóhatárt fürkészte, és valóban, ő is meglátta. Valami lebegett ott, de ekkora távolságból nem tudta volna megmondani, mi az. Uszadék fa? Felborult kajak? Nézte, ahogy közelebb sodródik a parthoz, és a gyomra hirtelen görcsbe rándult. Ez nem kajak.

Hunyorgott a felkelő napban, miközben a hátsó zsebébe nyúlt, hogy kivegye a mobiltelefonját. A felesége ragaszkodott ahhoz, hogy mindig nála legyen, mikor sétálni megy. Fred most elsőnek Johnnyt hívta a rendőrsőn.

– Nem vagyok biztos benne, John, de azt hiszem, egy holttestet látok a tavon – mondta.

Míg a seriff és a mentő odafelé tartott, Fred lerúgta a cipőjét, és Sadie tiltakozása ellenére, belegázolt a jéghideg vízbe. Halvány esély van arra, hogy az a személy még mindig életben van. Segítenie kell. De ahogy közeledett hozzá, látta, hogy élettelenre tekint, akit már nem lehet megmenteni. Fred bokáig állt a vízben, és nézte, ahogy a nő a partra sodródik, miközben Sadie figyelmeztetően ugatott. A seriff néhány pillanattal később érkezett meg.

– Mi van itt nekünk... – kezdett bele Johnny, de a szavak a torkán akadtak. Nem volt hívó ember, de most vasárnapi iskolás múltja felszínre tört, és keresztet vetett. Mindkettőjüknek torkára forrt a szó.

Johnny huszonöt éve volt a megye seriffje, közeli ismeretségben állt a bűntények helyszínével, mégis, most csak állt ott, tátott szájjal, az előtte levő halott nő látványa elnémította. Látott már egy-két holttestet életében, de egyik sem volt ehhez hasonló. Talán a bőr tökéletessége okozta, vagy a testhelyzet, ahogyan feküdt, egyik kezével a homokba markolva. Talán az arckifejezése. Egyáltalán nem tűnik halottnak, gondolta Johnny. Úgy tűnt, mintha az élettelen szemek látnának... vagy mégsem?

Gondolatai összevissza csapongtak, egyáltalán nem voltak megfelelőek egy bűntény helyszínéhez. Johnny Stratton az igaz szerelemre gondolt. A halott nő arckifejezése elvált feleségének szomorúan ismerős gúnyos mosolyát juttatta eszébe, amivel reggelenként köszöntötte, majd a sokkal kellemesebb Mary Carlson, első szerelmét, egy édes illatú, jó természetű vörös hajút, akit a középiskola óta nem látott. Johnny felidézte a lány combját, ahogy az övéhez simul,

miközben apja régi Camarójával furikáznak a város körül, apró keze puhaságát, amikor ujjaik egymásba fonódtak, almaillatú parfümjét. Azon töprengett, miközben ott állt a tóparton, és a holttestet nézte, vajon mi lett Maryvel. Aztán kiűzte a fejéből ezeket a gondolatokat. Az isten szerelmére, hisz egy bűntény helyszínén van.

Fred hasonlóan igézet hatása alatt állt. Ő is az igaz szerelemre gondolt, a nőre, aki most minden bizonnyal a reggeli után felhalmozódott edényeket mosogatta – a nőre, aki negyvenöt éve a felesége, Beverlyre. Örült, hogy nem jött le a partra, és nem kellett látnia.

Kate vetett véget az álmodozásuknak.

Sietett le a lépcsőn, a part irányába.

– Apa? – kiáltotta.

Hangja felriasztotta a két férfit; fejüket felkapták.

– Apa? Hallottam, hogy Sadie ugat. Lejöttem megnézni, hogy mi...

Az ő szavai is elhaltak, ahogy közelebb ért. Egy pillantást vetett a parton fekvő nő élettelen arcára, és térdre zuhant, keze egy hangtalan sikolyt némított el.

– Minden rendben, bogaram. – Fred odasietett a lánya mellé, és átölelte. – Johnny pont most hívja a halottkémét. Ugye, John? Gyere! Menjünk vissza a házba, és hagyjuk, hogy a seriff végezze a munkáját.

– Nem!

Kate sikolya csak suttogás volt. Lerázta magáról az apja karját, és mielőtt bármelyikük megakadályozhatta volna, a parton fekvő nő felé vetette magát, és a ruháit kezdte tépni. Johnny és Fred igyekezett elvonszolni a holttesttől, majd mindhárman hirtelen mozdulatlaná dermedtek.

– Szent ég! – suttogta Johnny.

Kaine sikolya megtalálta a hangerejét, és fékezhetetlen erővel zúgta szét a reggel békéjét, olyannyira, hogy minden hallótávolságban levő állat elnémult, hogy őt hallja. A halott nő hálóingráncainak fészkeben egy csecsemő pihent. Az apró test derűsen mozdulatlan volt, mintha csak aludna anyja ölelő karjaiban.

MÁSODIK FEJEZET

Great Bay, 1889

AZON A REGGELEN, AMIKOR ADDIE CASSATT SZÜLETETT, a köd olyan vastagon burkolta be a fákat, a házakat, magát a tópartot is, hogy Marie, Addie anyja, nem mert egyedül elindulni az orvos rendelőjébe. Cassatték nem laktak messze a várostól – kevesebb, mint egy mérföldre a főutcától –, de azon a reggelen Marie a saját küszöbénél sem látott tovább. Kinézett a vastag, fehér ködtakaróba, és nem tudta, mitévő legyen. Legközelebbi szomszédjának a házát elnyelte a köd. Marie férje kint volt a tavon, az időjárás és Marie állapota ellenére. Senki sem volt, aki segíthetett volna neki a városba bejutni, vagy aki kihívhatná hozzá az orvost. Egyedül volt a házban, sőt, úgy tűnt, az egész világon. De a lábánál képződő tócsa arról árulkodott, hogy már nem sokáig. A baba kifelé tartott.

Marie férje, Marcus, és a testvére, Gene, fiai és unokái olyan férfiaknak, akik ezekben a vizekben halásztak emberemlékezet óta, és egy kis köd (az előrehaladott terhességben levő Marie-ről nem is beszélve) nem tudja megakadályozni őket a napi munka elvégzésében. A városban lévő legtöbb halász úgy gondolta, a Cassattok

megőrültek, hogy kimennek halászni egy ilyen napon. De Marcus és Gene tudták, hogy a halak szeretik a bársonyos ködöt. A testvérek többször láttak egész halrajokat, amint kidugják a fejüket a vízből a ködös reggeleken, csak hogy kóstolót kapjanak belőle.

Mindez hidegen hagyta Marie-t, aki egyedül feküdt az ágyán, és a fájdalomtól, mely első gyermeke érkezését jelezte, jobbra-balra tekergőzött. Nincs olyan messze a város, mondogatta magának minden egyes alkalommal, amikor a fájások enyhültek. Mindennap végigsétál a városba vezető poros úton a kutyákkal, behatóan ismer minden egyes gödrit és kanyart. Biztos be tud menni egyedül is. Vagy legalább az egyik szomszéd házáig el tud jutni. *Gyerünk, Marie, most, csak egy kis köd, gondolta. Kelj fel! Kérj segítséget! A gyermek úton van.*

Próbált kikelni az ágyból, de a fájdalmak felerősödtek. Felnyögött, és visszajettette a fejét a párnára. Furcsa, homályos érzés kezdett benne áramlani, miközben a teste folyóvá vált, melyen a gyermeke egy másik világból idetartva át fog kelni.

A gondolatai nem az övéi voltak. Csak vakító fehérséget látott az ablakán kívül. Nem volt biztos abban, hogy az iskolát, a fűszerest, a postát, vagy bármelyik más épületet a városból nem nyelte-e el egyszerűen a fehérség. Van még kint egyáltalán valami? Létezik még a világ? Marie halálra rémült attól a fehér, sűrű, élő dologtól. Azt hitte, hogy ha kimerészkedne, az letérítené az útról, és bekényszerítené a sűrű erdőbe, ami a város mögött terül el, ahol aztán eltévedve bolyongana, amikor a baba érkezik. Az, hogy Polar és Lucy a hátsó udvaron a fehérséget ugatták, a tó irányában, tovább erősítette nyugtalanságát.

Segíts, anyám, volt az utolsó értelmes gondolat, mely átfutott az agyán, mielőtt a szülési fájások átvették az uralmat a testén.

Lent a partvonalnál, Marie szomszédja, Ruby Thompson a kötényét csomózta. Tudta, hogy az az örült Marcus kiment a tóra, és egyedül hagyta a feleségét ezen a napon, amikor a baba bármikor érkezhet. Kőd ide vagy oda, úgy döntött, megbizonyosodik arról, hogy Marie jól van.

Becsomagolta az egyik lepényt, melyet reggel süített, és kísétált a fehérségbe a fenyők hosszú sora mellett, melyek a két ház között húzódtak. Egymás után tapogatta ki őket, vaksin botorkálva, míg újabb fa ki nem vált a ködből előtte. Ahogy kint a szabadban, a ködbe burkolva haladt, felidéződött benne egy téli nap gyerekkorából, amikor kint ragadt a hóviharban. Kis közösségük több tagja meghalt azon a napon, a hirtelen feltámadt vihar elragadta őket. A kis Ruby az iskolából tartott hazafelé, amikor a hó sűrűn kezdett hullani, és akárcsak most, fától fáig tapogatta ki az utat. Már annak a napnak a felidezésétől is végigfutott a hátán a hideg. Nem sokban különbözött a mai naptól. Megkönnyebbülés árasztotta el, amikor végre Cassatték háza elé ért.

Kopogott Marie-ék bejárati ajtaján. Miért nem válaszol? *Istenem*, gondolta Ruby, *lehet, hogy épp vajúdik*. Lenyomta a kilincset, és mivel az ajtó nyitva volt, belépett.

– Marie! – kiáltotta, de nem érkezett válasz. *Hol lehet? És hol vannak azok az átkozott kutyák?* Elkezdte átkutatni a házat, és minden egyes üres szobával egyre idegesebbé vált. *Valami nem stimmel*. Amikor a hátsó udvarra nyíló konyhaajtót tárva-nyitva találta, kirohant, nem törődve a látását akadályozó köddel. Ismeri az utat a konyhától le a tópartig, vakon is odatalál, ha szükséges. És most az.

Lerohant az ösvényen, fagyökerekben és kövekben megbotolva – *miért nem tisztítja Marcus rendszeren ezt az ösvényt, a lusta disznója* –,

míg a tóparthoz nem ért. Csak néhány hüvelyknyire látott maga elé. Merre menjen? Balra fordult, és elkezdett futni a partvonal mentén, barátnője nevét kiabálva.

Nem sok idő telt el, és Marie kilebegett a ködből, szinte Ruby lába elé. A sekélyben feküdt, eszméletlenül – halottan vagy mély álomban –, a ruhája a lába köré tekeredett.

A baba sehol.

Ruby sikoltása mindenkit futásra készítetett, aki hallótávolságon belül volt. Először a férje, Thomas érkezett oda, majd Otto és Betsy Lund. Mire a férfiak visszavitték Marie-t a házba, hagyták, hogy Ruby felsegítsen rá egy száraz hálóinget, és befektesse az ágyába, Marie felébredt a kábulatából.

– Hova vittétek? – kiáltotta félrebeszélve. – Hol van a gyermekem?

Senki sem kérdezte tőle, miért ment le a tópartra. Senki sem mondott semmit azon kívül, hogy „Csak pihenj, Marie!” és „Nagy próbálatáson mentél keresztül” és „Jól van, jól van”.

De ezek a szavak nem képesek megnyugtatni egy gyászoló anyát. Marie szeme jobbra-balra cikázott, miközben próbált felkelni az ágyból újra és újra.

– A gyermekem – ezt ismételte.

Ruby karon fogta a férjét, és kivezette.

– Nézd meg a hátsó udvaron, a tóban, bárhol, ahol csak lehet – suttogta neki. – Ez a gyermek valahol kint van a szabadban. Ne hagyj, hogy a farkasok megtalálják.

Jó keresztényhez illő temetés kell neki, gondolta, de nem mondta ki hangosan. Hol késlekedik az orvos? Adnia kell valamit Marie-nak, hogy abbahagyja a sírást.

A fiatal Jess Stewart nem mondta meg a szüleinek és senki másnak sem, hogy valami a tóparthoz hívta azon a reggelen. Olyan tisztán hallotta, mintha csak a nevéen szólította volna.

Az ágy alatt feküdt, egy harc kellős közepén a fakatonáival, melyeket a nagybátyjától kapott az ötödik születésnapjára, amikor zaj ütötte meg a fülét, olyan, amelyet még sohasem hallott. Kidugta a fejét a lepedő alól, hogy jobban hallja. Olyan volt, mintha valaki énekelt volna, de szavak nélkül. És nem volt dallama sem, legalábbis nem olyan, mint a daloké, amiket Jess ismert. Valami más volt. Jess arra gondolt, hogy a legszebb zene, amit valaha hallott. A hideg padlóra hajtotta a fejét, becsukta a szemét, és hagyta, hogy a zene végighömpölyödjön rajta.

A hang beáramlott, majd kiáramlott a füléből, gondolatok szötte-sét idézve elő a fejében. Láta magát, ahogy a tavon, egy evezős csónakban egy gyönyörű nő mellett ül. Nem az anyja volt, de ugyanolyan hosszú haja volt neki is, és annyira kedvesnek és gyengédnek tűnt, hogy Jess csak arra vágyott, hogy az ölébe bújjon, és ott álomra szenderüljön, úgy, mint amikor még csecsemő volt. De most már nagyfiú, kinőtt ezekből az óvodás dolgokból. Kinyitotta a szemét, otthagya a katonáit a csata közepén, és az ablakhoz lépett. Talán lát valamit. Tudnia kell, ki énekel.

De semmi rendhagyót nem látott. Csak a ködöt. Nem tudta volna pontosan megmondani, merről jön az énekszó, de úgy hallatszott, mintha a tó irányából. Mi lehet? Ki lehet?

Az ajtóhoz somfordált, felvette a kabátját, és lelopakodott a dombon a tó felé.

Nem mondta meg az anyjának, hova megy. Tudta, hogy nem engedné ki a ködbe, márpedig neki meg kell bizonyosodnia valamiről. Ahogy közelebb ért a tóhoz, Jess úgy találta, hogy a köd kevésbé

sűrű, mint a ház körül. Néhány lányira maga elé látott, de csak a víz irányában.

Megállt, és egy kis ideig figyelt, próbált valamit, bármit kivenni a ködben. És akkor egy sötét alak dugta ki a fejét a vízből. Kicsit hasonlított egy hódra vagy vidrára, csak sokkal nagyobb volt. Szarvai is vannak? Jess nem volt biztos benne. Hunyorgott, és jobban megnézte. Igen, gondolta, lehet. A hátán púpok és tüskék vannak? Jess lenyűgözve állt. Sohase látott ehhez hasonlót. Talán egy tavi szörny?

Bármi is volt, felé nézett, hívta, hogy menjen közelebb. Jess felé araszolt, jobban meg akarta nézni. Tekintetük összekapcsolódott. Meghatározó pillanat volt a fiatal fiú életében, soha nem felejtette el. Később, amikor sokkal idősebb lett, a többedik ital után a helyi kocsmában gyakran beszélt róla a barátainak, de csak annyit ért el vele, hogy kitette magát élcélődéseiknek és kedélyes tréfálkozásoknak. De bármennyit is incselkedtek vele, nem tudták meggyőzni arról, hogy tévedett. Tudta, mit látott azon a napon. Fiatal korában gyakran leült a tó mellé, és a furcsa lényt hívta. De soha nem mutatkozott újra. Emléke azonban végigkísérte egész életét, a furcsa ének a fülében csengett az éjszakák közepén, amikor álomból ébredt.

Fiatalemberként Jess könyvekbe mélyedt, melyek a környék állatait mutatták be, információt keresett azokról a lényekről, melyek ezen a partvidéken laktak. De az összes történetben és illusztrációban nem talált semmit, ami akár csak hasonlított volna arra, amit azon a napon látott.

Ha észrevette volna a régi ábrákat, melyek a partvonal mentén húzódó barlangokat díszítik, gyerekkori otthona aljában, akkor talált volna egy rajzot arról a lényről. Mások is megpillantották, sok-sok évvel ezelőtt. Ez talán elindította volna Jess azon az úton, hogy behatóbban foglalkozzon a vidék legendáival és mondáival. Talált

volna egy történetet egy ősi, mágikus lényről, aki ezekben a vizekben élt, egy félelmetes szellemről, akit az itt élő ősi népek jól ismertek. Azt tartották róla, hogy ez a lény magának a tónak a megtestesülése, aki kénye-kedve szerint csillapítja le a hullámokat és ment meg életeket, vagy korbácsolja fel, és veszi el azok életét, akik a tóra vagy a közelébe merészkednek. A legenda szerint ez a lény akarata szerint emberi formát is ölthet. Régen az idevalósiak tudták, hogy a tónak vannak kedvencei, megnyugtatja a háborgó hullámokat, amikor bizonyos emberek közelednek a vízhez, illetve hirtelen viharokat támaszt, hogy mások hajóit felborítsa. Annyira tisztelték és féltek ennek a lénynek és magának a tónak a hatalmától, hogy mielőtt csónakba szálltak volna, először ajándékot ajánlottak fel neki, hogy elcsútsák, remélvén, hogy elnyerik a kegyét, és biztonságban lesznek kint a vízen.

Természetesen a mai kor emberei nem hisznek ilyen babonákban. Elfeledkeztek a múlttól, annyira belefeledkeztek a jövőbe. A mondák és legendák történetekké zsugorodtak, melyekkel vendégeket lehet szórakoztatni a tűz mellett egy kellemes vacsora után. A régi hiedelmek elhalványultak a modern idők beköszöntével, de a szellemek, akik ezeket a történeteket inspirálták, maradtak, folytatták fontos munkájukat, és várták, hogy valaki újra higgyen bennük.

De most, azon a ködös napon, a fiatal Jess Stewart a tóparton állt, nézte, ahogy a furcsa állat kinyitja a száját, és énekel. Valami miatt Jess hirtelen hátrafordult, és ekkor látta meg a kutyákat, Polart és Lucyt, Cassatték két alaszakai malamutját. A vízre szegezték a tekintetüket, valamit láttak ott. Addie volt az, de Jess akkor még nem tudta a nevét. Egy csecsemőt látott a vízben lebegni, két nagy szikla között. Amikor visszafordult, a furcsa lény eltűnt. Elhalt az ének. Csak a víz felszínén lebegő csecsemő maradt.

Jess a szülei után kezdett kiabálni, tudta, hogy ezzel a helyzettel egy ötéves nem tud mit kezdeni.

– Anya! Apa! Gyertek gyorsan!

Phil Stewart kidugta a fejét a hátsó ajtón. Az ostoba Marcuszszal ellentétben, ő otthon maradt aznap, akárcsak bármelyik értelmes halászember.

– Jess! Gyere vissza a házba! – kiáltotta az apja.

– De van itt egy baba...

– Azt mondtam, gyere be!

Jess hallotta, ahogy bevágódik az ajtó. Persze hogy nem hittek neki a babával kapcsolatban. A szülők soha nem hisznek a gyerekeknek, amikor valami fontosat akarnak közölni. Így felmászott a dombon a házig, és újra próbálkozott.

– Egy kölyök van a tóban.

A sürgető érzés miatt sírni kezdett. Ez megragadta a szülei figyelmét, úgy, ahogy számított rá.

– Mit mondasz, kincsem? Milyen kölyök?

Az anyja, Jennie, letette a hímzését, és a fia szemébe nézett.

– Emberkölyök – sírt Jess, és vadul a tópart felé mutogatott. – Most azonnal jönnötök kell!

Jennie és Phil aggódó pillantást váltottak egymással. Emberkölyök?

Phil megrázta a fejét, és visszatelepedett az újságjához, de Jennie tudta, hogy Marie Cassatt gyermeke bármikor megszülethet. Amint ez átfutott az agyán, egész testét elöntötte az a fajta vibráló feszültség, ami akkor telepszik ránk, amikor valaki rossz híreket hoz, de még nem árulta el. Akkora lendülettel pattant fel a hokedliről, hogy az hátradőlt. Kirohant az ajtón, le a tóhoz, férjével és fiával a nyomában.

Sem Jennie, sem Phil nem számított arra, hogy a csecsemőt életben találják a tóban, arra pedig még kevésbé, hogy békésen fog ringatózni a vízben, egyik kezével a szájában. De Jess tudta, hogy így lesz, ugyanis pont ilyen állapotban volt akkor is, amikor magára hagyta.

– Vesszek meg! – mondta Phil.

– Fuss! – mondta Jennie a fiának, miközben kiemelte a csecsemőt a vízből, és a kis jószágot a sáljába bugyolálta. – Fuss a part mentén a Cassatt házig. Mondd nekik, hogy jövünk.

Jennie nem volt teljesen biztos abban, hogy a csecsemő Marie-é, de jó esély volt rá. Azt sem tudta, miért vagy hogyan került a baba a tóba. Meg akarta fojtani Marie? Nem tűnt valószínűnek. Tudta, milyen izgatottan várták Cassatték első gyermekük születését. Marie megsérült vajon?

Phil a bicskájával ügyetlenkedett, míg elvágta a baba köldökzsinórját, majd Jennie elkötötte, a placenta pedig elsodródott a vízben. Aztán a pár sietett a ködön keresztül le a parthoz, Cassatték házához.

Amikor a házhoz értek, Phil kinyitotta az ajtót, és előreengedte Jennie-t, aki a karjaiban tartotta a babát. A Marie körül buzgólkodó szomszédságnak elakadt a szava a döbbenettől.

– Nem fogjátok elhinni – kezdett bele Phil, és hangjában több aggodás volt, mint amit bárki valaha is hallott. Marie azon nyomban felült az ágyában, tágra nyílt szemmel, csöndben, lélegzetét is visszafojtotta, amikor Jennie a gyermeket a karjába helyezte.

Phil fejét ingatva ült le egy hokedlire.

– A tóban lebegett a gyerek, nem messze a házunktól. Jess talált rá. Amikor kiabálni kezdett, hogy egy baba van a partnál, Jennie és én azt gondoltuk, ostobaságokat beszél. De akkora felhajtást csapott, hogy lementünk megnézni, miről is beszél. Valóban egy csecsemő volt ott. Tiszta, mint a patyolat, boldog, mint kised a jászolban,

úgy lebegett ott, mintha csak ott született volna, ami gondolom, így is történt.

A szomszédok öröme az eget verdeste, de Marie alig figyelt Phil beszédére. Gyermeke ibolyaszínű szemébe nézett, és hálát adott a tónak, hogy megmentette az életét. Tudnia kellett volna, hogy a lánya ott van.

Jess Stewart az anyja mögött állt, és örült, hogy a tó vagy a furcsa teremtmény megajándékozta őt egy gyermekkel. Ötéves elméje így értelmezte a nap eseményeit. Azért hívták le a tóparthoz, hogy egy ajándékot adjanak át neki; ennyire egyszerű. Őt választották ki arra, hogy megmentse a babát, és úgy látta, hogy most már az ő felelősége a gondját viselni. A szüleinek vagy Addie szüleinek nem mondott semmit sem erről. Nem kell tudniuk róla.

Az elkövetkező pár évben Jess figyelemmel kísérte Adelaide baba fejlődését, azaz Addie-ét, ahogy mindenki szólította. Figyelte, ahogy az anyja babakocsiban a városba tolja. Figyelte, ahogy a kutyák, Polar és Lucy télen, a szánon húzzák. Figyelte, ahogy az első lépéit megteszi. Figyelte, ahogy a hátsó udvaron játszik, miközben ő az iskolába tart. Akkorra azonban már Addie is figyelte őt.

HARMADIK FEJEZET

KATE KINYITOTTA A SZEMÉT, és egy hálószobában találta magát. Vakító fény szűrődött be a hattáblás ablakon, mely épp csak résnyire volt nyitva, a fehér csipkefüggöny félig takarta. Kate nézte az ágyából, ahogy a függöny dagadni kezd a szellőben, lassan, lágyan. Lenyűgözte imbolygó tánca a szél fuvallatában.

Szemét körbejáratta a szobában. Egy sötét színű öltözőasztal, előtte pad, két oldalán fiókok, rajta kerek tükör. Ezüst hajkefe és kézi tükör a pipereasztalon. *Mindig is vágytam egy ezüst hajkefére*, gondolta.

A tükörhöz szeretett volna menni, hogy belenézzen, de nem tudott. Valami visszatartotta. Ehelyett még mélyebbre vackolta magát a piros és a hófehér paplan közzé. Mély meglepődést érzett, olyat, amiben mostanában ritkán volt része, ha elő is fordult. *De jó érzés!*

A szoba nagy része fehér volt. A fából készült falakat fehérre festették, a plafont úgyszintén. Sötét színű fapadló széles lécekkel. Színes rongyszőnyeg, melyet mintha régi szőnyegekől szőttek volna össze. Egy kis éjjeliszekrény volt mellette, azon pedig apró kövek gyűjteménye, egy vékony, vastagfedelű könyv, vizeskancsó és pohár.

Orgona illata lengte körbe.

– Hogy van az én gyönyörű feleségem ma reggel?

Egy férfi hangja, egy hang, amit még sohasem hallott, mégis valahogy annyira ismerősen csengett, megtörte az álmodozását.

Felnézett, és az ajtóban egy alakot látott. Nagy vázát tartott a kezében, tele lila és fehér orgonával, Kate kedvenc virágával. Annyira illatos, finom, elillanó.

A férfi magas volt, sötét hajú és szemű. *Te jó ég, de jóképű!* Soha nem látta még az arcát, mégis ismerősnek tűnt. Egy szempillantás alatt egy kisfiú, tinédzser, fiatalember és felnőtt férfi jelent meg előtte – ennek a férfinak az arcképei különböző időkből, mintha világéletében ismerte volna.

– Boldogan, mert amikor kinyitja a szemét, a jóképű férjét látja maga előtt – mondta egy hang, és Kate rádöbbsent, hogy ő beszél. De nem a saját hangján. És semmi hasonlót nem is szándékozott mondani.

Mi történik?, gondolta Kate, valahol mélyen legbelül, szinte elérhetetlen mélységben. *Hol vagyok? Hol van Kate? Itt vagyok még egyáltalán?* Olyan érzése volt, mintha elveszítené önmagát, mintha mélyen valaki más lelkébe zuhanna, miközben továbbra is a férfiről mosolygott.

– Nézd csak, mi virágozik!

A férfi visszamosolygott rá, maga elé tartva a vázát. Letette a pipereasztalra, és Kate mellé csúszott az ágyban.

Kate-et megcsapta az illata. Ivory szappan?

– Gondoltam, szedek egy kis virágot a feleségemnek ezen a gyönyörű reggelen – mormolta halkán. *Feleség?* A szótól Kate füle csengetni kezdett. – Szeretlek. Annyira szeretlek, kedvesem!

– Még szerencse – hallotta Kate saját, elégedett nevetését. – Ha azt nézzük, hogy én mennyire szeretlek. Jobb lenne, ha nem lennék ennyire beléd habarodva.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A férfi az oldalára gördült, és a fejét a kezére támasztotta. Elképesztően szép arca volt. A szeme sötét, a mélyben csillogó.

Óh, hozzá tudnék szokni, gondolta Kate.

– Mit csinálunk ma? – kérdezte tőle a férfi. – A reggel gyorsan tovatűnik, míg lusta kis feleségem szundikál. Az egész szombat itt áll előtünk, és semmi dolgunk. Van kedved csónakázni?

– Később, talán – mosolygott Kate. – Most csak feküdnék még pár percig a férfi mellett, aki virágot hozott nekem.

– Okos kislány, mint mindig – mondta a férfi, és köré fonta a karját.

Kate behunyta a szemét, arcát a férfi nyakába fúrta, és hirtelen akkora szeretet öntötte el, amit még sohasem érzett.

Mélyen legbelül, azon a helyen, amit épp csak elért, Kate sírt. Soha nem volt ilyen senkivel, még Kevinnel sem, a kapcsolatuk kezdetén. Soha nem érezte ezt a fajta szerelmet, amiről csak álmodozott. *Ilyen érzés az igazi béke,* gondolta. *Ilyen az, amikor a lelkedben élsz.*

Kate kinyitotta a szemét, és egyedül találta magát a fehér szobában. Kikelt az ágyból, és a tükörhöz lépett. Furcsa tükörkép nézett vissza rá – egy másik nő arca, mégis, valahogyan olyan ismerős. Végighúzta a kezét egy gesztenyevörös hajtincsén, haja összekuszálódott, loboncos volt az alvástól. Belenézett az ibolyaszínű szempárba, és megérintette a szalagot a fehér hálóingének a nyakán. Hol látta ezt korábban?

Kate-nek kipattant a szeme, és felült az ágyban. Jaj, ne, már megint ugyanaz az álom. Három hete kísérti, születésnapja éjszakája óta.

Nem akart most arra az éjszakára gondolni. Ehelyett nyújtózkodni kezdett, és kinézett az ablakon. Észrevette, hogy a nap magasan jár az égen. *Dél? Mit csinálok még mindig az ágyban?* Ahogy a tudata